

Od: Kancelaria Senatu Rzeczypospolitej Polskiej <senat@senat.gov.pl>
Wysłano: 26 stycznia 2018 14:37
Do: senat
Temat: Nowy wpis w formularzu kontaktowym

SENAT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Nowy wpis w formularzu kontaktowym

Wpis dodano na stronie:

<http://www.senat.gov.pl/kontakt/spis-telefonow/kontakt/>

Temat:

E-mail:

Imię:

Nazwisko:

Firma/organizacja/institucja:

M: M:

T:

Fundacja Naukowa Katolików "Eschaton"

Przywracanie przedwojennych, oficjalnych świąt państwowych w III RP — wniosek o przywrócenie drugiego dnia Zielonych Świątek (święta Zesłania Ducha Świętego) jako dnia ustawowo wolnego od pracy Do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, Zwracam się do Władz Rzeczypospolitej - Senatu RP z wnioskiem o przywrócenie przedwojennego, państwowego święta — drugiego dnia Zielonych Świątek (drugiego Dnia Święta Zesłania Ducha Świętego) jako dnia wolnego od pracy na obszarze całego kraju. Święto to faktycznie ostatecznie zostało zniesione przez władze komunistyczne z dniem 19 stycznia 1951 r. (Ustawa z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy, Dz. U. z 19 stycznia 1951, nr 4) i — jak dotąd — nie zostało przywrócone po odzyskaniu przez Polskę suwerenności oraz niepodległości po 1989 r. Należy przypomnieć, że — począwszy od 1989 r. — Polska powróciła do korzeni, do ustanowionych oficjalnych świąt państwowych, obowiązujących w II Rzeczypospolitej Polskiej przed drugą wojną światową, a stopniowo zlikwidowanych przez komunistyczny reżim totalitarny w naszym kraju po II wojnie. Od 1989 r. władze przywróciły dotychczas tylko cztery święta jako dni wolne od pracy na terenie całego kraju (art. 1, pkt 1 ww. ustawy): 6 stycznia — Święto Trzech Króli (lit. b), 3 maja — Święto Narodowe Trzeciego Maja (lit. f), 15 sierpnia — Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny (lit. i), 11 listopada — Narodowe Święto Niepodległości (lit. k). Jednak m.in. zapomniano o istotnym dla Polaków Świącie tradycyjnie dwudniowym, tj. o Drugim Dniu Zielonych Świątek (Drugim Dniu Zesłania Ducha Świętego), przypadających zawsze w pięćdziesiąty dzień po Wielkanocy (czyli w tzw. dzień Pięćdziesiątnicy, corocznie w siódmy poniedziałek po święcie Zmarłychwchwstania), tak istotnym wszak dla Narodu Polskiego, którego kultura jest z istoty od ponad 1050-ciu lat chrześcijańska i ponad 90% obywateli to osoby ochrzczone, deklarujące się jako chrześcijanie. Warto zaznaczyć, że to właśnie święto (Pięćdziesiątnica, Zesłanie Ducha Świętego) do dziś dnia jest dniem wolnym od pracy także w innych państwach europejskich o tradycji chrześcijańskiej, np. w Holandii i Szwajcarii. Święto to ma w Polsce ludowy charakter. Należy przypomnieć w tym miejscu chwalebna tradycję świąt w jako dni wolnych od pracy w Drugiej Rzeczypospolitej Polskiej, aby uświadomić sobie, jak wiele jeszcze nam dziś do niej brakuje, ile jeszcze pozostaje do nadrobienia przez obecne prawo III RP. Poniżej zestawiono twarde fakty (akty prawne). Od 1919 r. corocznie obchodzono Święto Narodowe Trzeciego Maja. Ustawa z dnia 29 kwietnia 1919 r. o święcie narodowym trzeciego maja (Dziennik Prac Polskiego Parlamentu, 1919, nr 38, poz. 281) w art. 1 stanowiła: „Dzień trzeciego maja, jako rocznica Konstytucji 1791 roku, ustanawia się w całej Rzeczypospolitej Polskiej jako uroczyste święto po wieczne czasy”. Ustawę podpisał marszałek Wojciech Trąpczyński oraz Stanisław Wojciechowski w zastępstwie ówczesnego „Prezydenta Ministrów”. W II RP od 1 stycznia 1925 r. obowiązywało także Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 listopada 1924 r. o dniach świątecznych (Dz. U. 1924, nr 101, poz. 928), które w § 1 brzmiało: „Ilość dni wolnych od pracy stosowanie do obowiązujących przepisów, ogranicza się do niedziel i następujących dni świątecznych: Nowy Rok (1 stycznia), Trzech Króli (6 stycznia), Trzeciego Maja, Wniebowstąpienie Pańskie, Boże Ciało, Świętych Apostołów Piotra i Pawła (29 czerwca), Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny (15 sierpnia), Wszystkich Świętych (1 listopada), Niepokalane Poczęcie Najświętszej Maryi Panny (8 grudnia), Boże Narodzenie (25 grudnia)”. W II RP od dnia 7 kwietnia 1925 r. obowiązywała także nowelizacja ww. rozporządzenia pt. Ustawa z dnia 18 marca 1925 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 listopada 1924 r. o dniach świątecznych (Dz. U. R. P. nr 101 poz. 928), ogłoszona w Dz. U. 1925, nr 34 poz. 234, która stanowiła (art. 1), że dniami świątecznymi są poza wyżej wymienionymi, m.in. także „Oczyszczenie Najświętszej Maryi Panny (2 lutego), drugi dzień Wielkiej Nocy, drugi dzień Zesłania Ducha Świętego, drugi dzień Bożego Narodzenia (26 grudnia)”. Ustawę tę podpisali: Prezydent RP Stanisław Wojciechowski, Prezes Rady Ministrów Władysław Grabski oraz Minister Pracy i Opieki Społecznej Franciszek Sokal. Oznacza to m.in., że od 1925 r. corocznie obchodzono w Polsce jako oficjalne święto państwowe (dzień wolny od pracy) także drugi dzień Zesłania Ducha Świętego (tzw. Zielone Świątki), natomiast faktycznie od 1926 r. obchodzono w Polsce każdego roku jako oficjalne święto państwowe (dzień wolny od

pracy) również dzień Oczyszczenia Najświętszej Maryi Panny (2 lutego), czyli święto Matki Bożej Gromnicznej. Ostatnim świętem stało się w II RP Święto Niepodległości (11 listopada), które ustanowiono jako oficjalne święto państwowe i dzień wolny od pracy Ustawą z dnia 23 kwietnia 1937 r. o Święcie Niepodległości (Dz.U. 1937 nr 33-poz. 255). Napisano tam (art. 1), że: „Dzień 11 listopada, jako rocznica odzyskania przez Naród Polski niepodległego bytu państwowego i jako dzień po wsze czasy związany z wielkim imieniem Józefa Piłsudskiego, zwycięskiego Wodza Narodu w walkach o wolność Ojczyzny — jest uroczystym Świętem Niepodległości”, a w Art 2: „Dzień 11 listopada jest dnem wolnym od pracy”. Ustawę podpisali Prezydent Ignacy Mościcki oraz 11-stu ministrów. Po II wojnie narzucona z Moskwy nielegalna władza komunistyczna stopniowo likwidowała przedwojenne święta państwowe w Polsce. Ustawa z dnia 22 lipca 1945 r. o ustanowieniu Narodowego Święta Odrodzenia Polski (Dz. U. z 22 lipca 1945, nr 32 poz. 194) likwidowała wspomniane Święto Niepodległości (11 listopada). Pod dokumentem podpisał się tzw. „Prezydent Krajowej Rady Narodowej” Bolesław Bierut i 19-tu ministrów. Należy przypomnieć, że Ustawa z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. z 19 stycznia 1951 r.), podpisana przez tzw. „Prezydenta Rzeczypospolitej” Bolesława Bieruta i „Prezesa Rady Ministrów” Józefa Cyrankiewicza, pomijała w enumeratywnym wyliczeniu, czyli ostatecznie znosiła od dnia 19 stycznia 1951 r., pięć następujących świąt jako dni wolne od pracy: 1) Oczyszczenie Najświętszej Maryi Panny (2 lutego), 2) Trzeciego Maja (3 maja), 3) drugi dzień Zielonych Świątek, 4) Świętych Apostołów Piotra i Pawła (29 czerwca), 5) Niepokalane Poczęcie Najświętszej Marii Panny (8 grudnia). Dalsze dwa oficjalne państwowe święta jako dni wolne od pracy — tj. 6) Święto Trzech Króli (6 stycznia) oraz 7) Święto Wniebowzięcia (15 sierpnia) zostały zniesione przez władze komunistyczne z dniem 24 listopada 1960 r. Ustawą z dnia 16 listopada 1960 r. o zmianie ustawy o dniach wolnych od pracy (Dz.U. 1960 nr 51 poz. 297, art. 1). W III RP przywrócono tylko małą część świąt zlikwidowanych przez władze komunistyczne. Dotąd nie przywrócono jednak w sumie aż czterech (z wszystkich siedmiu) zlikwidowanych przez komunistów świąt oficjalnych jako dni ustawowo wolnych pracy, a mianowicie: 1) święta Oczyszczenia Najświętszej Maryi Panny (2 lutego), 2) drugiego dnia Zielonych Świątek, 3) święta Świętych Apostołów Piotra i Pawła (29 czerwca), 4) święta Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Marii Panny (8 grudnia). Czas najwyższy powrócić do polskiej, chrześcijańskiej tradycji narodowej i zmyć hańbę komunizmu z polskiego kalendarza, aby wszyscy Polacy cieszyli się przywracanymi, kolejnymi, świątecznymi dniami ustawowo wolnymi od pracy. Zacząć należy od przywrócenia drugiego dnia Zielonych Świątek jako święta państwowego wolnego dla wszystkich na terenie całego kraju, o co niniejszym wnioskuję.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej